

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เรื่องสั้นเป็นวรรณกรรมร้อยแก้วประเภทบันเทิงคดีประเภทหนึ่ง มีลักษณะเด่นคือมีแก่นเรื่องเดียว มีโครงเรื่องไม่ซับซ้อน ดำเนินเรื่องรวดเร็ว และมีขนาดสั้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 975) ได้อธิบายความหมายของเรื่องสั้นไว้ว่า เรื่องสั้น คือ บันเทิงคดีร้อยแก้วรูปแบบหนึ่ง มีลักษณะคล้ายนวนิยายแต่สั้นกว่า โดยมีเหตุการณ์ในเรื่องและตัวละครน้อย มักจบแบบพลิกความคาดหมายหรือจบแบบทิ้งให้คิด เช่น เรื่องสร้อยคอที่หายไป ของ ประเสริฐอักษร เรื่องจับตาย ของ มนต์ จรรย์รงค์ เรื่อง มอม ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช นอกจากนี้ จินดา ดวงจินดา (2526 : 5-6) ยังกล่าวว่า เรื่องสั้น คือ เรื่องที่ผู้เขียนแต่งขึ้น มีความยาวพอประมาณแต่สั้นกว่านวนิยาย ลักษณะเด่นของเรื่องสั้นอยู่ที่แก่นหรือแกนกลาง ซึ่งมีอยู่แก่นเดียว หรือถ้าจะเป็นความประทับใจก็เป็นความประทับใจที่นำมาคลี่คลายขยายเป็นเรื่อง ลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งคือ ขอบเขตเรื่องและตัวละครมีจำกัด

ปัจจุบันเรื่องสั้นเป็นที่ยอมรับและได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก เนื่องจากเรื่องสั้นมีขนาดสั้น ใช้เวลาอ่านไม่มาก มีแก่นเรื่องที่ชัดเจน มุ่งเสนอความบันเทิง ที่สำคัญคือเรื่องสั้นมีคุณค่าต่อผู้อ่าน ดังที่ วัลลีย์ มาศจรัส (2545 : 20) กล่าวว่า เรื่องสั้นที่มีคุณค่าให้ทั้งแง่คิด ความรู้และปรัชญาของมนุษย์ และจัดเป็นงานเขียนที่ช่วยกระตุ้นผู้คนให้เห็นแง่มุมใหม่ ๆ ในการพัฒนาหรือเตือนสติผู้คนในสังคมให้รู้จักยั้งคิดก่อนที่จะก้าวไปข้างหน้า หรือหาทางช่วยเหลือสังคมได้ด้วยสำนึกของตนเอง สุทัศน์ วงศ์กระบอกถาวร (2550 : 11) ก็ได้ประเมินค่าเรื่องสั้นว่า เรื่องสั้นในปัจจุบันมุ่งแสดงให้เห็นสภาพอันแท้จริงของชีวิต ผู้เขียนให้ความสนใจกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมมากกว่าเดิม และยังแฝงไว้ด้วยแนวคิดอันเป็นประโยชน์ สาระความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ตลอดจนแนวทางหรือทางออกในการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นในชีวิตอีกด้วย นอกจากนี้เรื่องสั้นจะเกิดขึ้นโดยความคิดของผู้เขียนที่สมมติเรื่องราวขึ้นมาแล้ว ยังเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิดทั้งในขณะที่อ่าน และภายหลังที่อ่านเรื่องนั้นจนลง เรื่องสั้นในปัจจุบันจึงมักเหลือที่ว่างให้คนอ่านนำไปคิดต่อหรือจัดอยู่ในประเภท “จบแต่ไม่จบ” นั่นเอง

ถึงแม้ว่าเรื่องสั้นจะเป็นงานเขียนที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน แต่ก็เป็นเรื่องที่สร้างสรรค์มาจากพื้นฐานของชีวิตมนุษย์ ในฐานะที่ผู้เขียนเป็นคนในสมาชิกของสังคม งานเขียนก็ต้องอาศัยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากสังคมหรือนำประสบการณ์ของตนเองมาแต่งเป็นเรื่องสั้น ดังนั้น

เรื่องสั้นจะสะท้อนความคิดและความรู้สึกของผู้เขียนต่อสภาพแวดล้อม และความเป็นไปของสังคม ที่ผู้เขียนดำรงชีวิตอยู่ ดังที่ สุชาติ สวัสดิ์ศรี (2518 : คำนำ) กล่าวว่า วรรณกรรมสะท้อนภาพสังคม และชีวิตของผู้คนในสังคมแต่ละยุคแต่ละสมัย แสดงความเป็นไปทางการเมือง ความเป็นอยู่ ทางเศรษฐกิจ สภาพวัฒนธรรม ระดับการศึกษา และการรับรู้ต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนออกมาให้เห็น ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม เจตนา นาควัชระ (2520 : 15) ก็ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรม กับสังคมไว้ว่า วรรณคดีชี้ให้เห็นถึงสังคมทั้งในส่วนกว้างและส่วนลึก วรรณคดีแสดงให้เห็นถึงชีวิต ในแง่มุมต่าง ๆ และในขณะเดียวกันก็สามารถที่จะสกัดเอาแก่นแท้ของสังคมนั้นออกมาให้เห็นได้ นักประพันธ์ที่ดีก็คือ นักประพันธ์ที่พยายามเสาะหาลักษณะและความหมายที่แท้จริงของสังคม ของตน แล้วนำมาแสดงออกในวิธีการที่ชี้ให้เห็นว่าเรามีความสนใจและรับผิดชอบต่อสังคมนั้น ๆ อย่างแท้จริง งานประพันธ์แบบนี้จึงไม่ได้เป็นเพียงเรื่องบันเทิงเริงรมย์ แต่เป็นสิ่งที่กระตุ้น ความนึกคิดให้แก่ผู้อ่าน มีคุณค่าในทางการศึกษา นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมและสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น วรรณกรรมเป็นแหล่งบันทึกข้อมูลหลาย ๆ ด้านของสังคม ซึ่งผู้อ่านสามารถศึกษาสังคมจากวรรณกรรมได้

เรื่องสั้นประกอบด้วยหลายองค์ประกอบ โดยเฉพาะองค์ประกอบด้านความขัดแย้งจะ ปรากฏในโครงเรื่องของเรื่องสั้น ดังที่ยูวาลส์ (ประทีปะเสน) ชัยศิลป์วัฒนา (2544 : 112-113) อธิบายว่าโดยปกติแล้ว โครงเรื่องจะต้องมีความขัดแย้ง ก็คือปัญหาหรือความขัดแย้งที่จะทำให้ เรื่องราวดำเนินต่อไป นอกจากนี้กุหลาบ มลลิกะมาส (2522 : 101) ได้ให้ความสำคัญกับ ความขัดแย้งในวรรณกรรมกล่าวว่า โครงเรื่องที่ดีและมีผู้นิยมอ่านนั้น คือ โครงเรื่องที่มีปัญหาหรือ ความขัดแย้ง ความขัดแย้งเป็นจุดสูงสุดในเรื่องสั้น เพราะความขัดแย้งจะก่อให้เกิดเหตุการณ์ขึ้นมา ทำให้เรื่องสั้นมีความน่าสนใจมากขึ้น

เมื่อเรื่องราวเกิดความขัดแย้งหรือปัญหาขึ้นมา ผู้เขียนมักจะดำเนินเรื่องต่อไปด้วยการเล่าถึง วิธีการแก้ไขปัญหาของแต่ละคร โดยแต่ละเรื่องแต่ละครจะใช้วิธีที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งวิธีที่ใช้นั้นจะ สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังที่รศนา อัชชะกิจ (2535 : 12-13) ได้กล่าวถึง วิธีการแก้ปัญหาว่า อาจจะอาศัยความรู้ความชำนาญและประสบการณ์ โดยใช้วิธีทำตามสามัญสำนึกและสัญชาตญาณ ปฏิบัติตามอารมณ์ที่รู้สึกในขณะนั้น ปฏิบัติตามคำทำนายของหมอดูหรือตามลางสังหรณ์ ปฏิบัติ ตามคำแนะนำของผู้อื่น ยอมรับสภาพโดยไม่ดำเนินการอื่นใดทั้งสิ้น และหันเหความสนใจไป เรื่องอื่นเพื่อลดความตึงเครียด

ในปัจจุบันวรรณกรรมเรื่องสั้นมีการตีพิมพ์เผยแพร่ในสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรู้เล่มและ ในนิตยสาร โดยเฉพาะนิตยสารช่อกระเจต เป็นนิตยสารที่มีจุดประสงค์เพื่อสนับสนุนวรรณกรรม ประเภทเรื่องสั้น กำหนดออกปีละ 4 ฉบับ ทุกต้นเดือนมกราคม เมษายน กรกฎาคมและตุลาคม โดยมี สุชาติ สวัสดิ์ศรี เป็นบรรณาธิการและประธานบริหาร ได้คัดเลือกเรื่องสั้นมาจัดพิมพ์ออก

เผยแพร่ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า เรื่องสั้นที่ตีพิมพ์ในนิตยสารเป็นเรื่องสั้นที่ดีเด่น เพราะจะต้องผ่านการพิจารณาจากบรรณาธิการว่ามีสาระ ดังที่นิรุจน์ ขำนุรักษ์ (2540 : 86) กล่าวว่า นิตยสารชื่อการะเกดแต่ละฉบับประกอบด้วยเรื่องสั้นที่มีมุมมองคมชัดหลากหลายและรอบด้าน ทั้งนี้เนื่องจากการคัดเลือกจากเรื่องสั้นของนักเขียนทั้งเก่าและใหม่ทุกสาขาวิชาชีพ และเรื่องสั้นเหล่านี้จึงเป็นตัวแทนทางความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติที่มีต่อระบบสังคมไทยในด้านต่าง ๆ สะท้อนผ่านเรื่องสั้น โดยสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางสังคมในยุคสมัยที่แต่งเรื่องสั้นนั้น ๆ

อนึ่งเมื่อปี พ.ศ. 2537 คณะกรรมการอำนวยการวันอนุรักษ์มรดกไทย กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศเกียรติคุณยกย่องนิตยสารชื่อการะเกด ในฐานะโครงการอนุรักษ์มรดกไทยดีเด่นด้านภาษาและวรรณกรรมไทย จึงนับได้ว่าชื่อการะเกดเป็นนิตยสารเรื่องสั้นที่ได้รับการยกย่องว่ามีคุณภาพ

ประเทศไทยช่วงปี 2553 สภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม มีความขัดแย้งทางความคิด และเกิดเหตุการณ์ที่พลิกผันทำให้มีความวุ่นวายทางการเมืองที่รุนแรง โดยเฉพาะในช่วงเดือนเมษายนและพฤษภาคม เกิดเหตุการณ์จลาจล ประเทศต้องเผชิญกับความแตกแยกทางความคิดทางการเมืองอย่างรุนแรง มีการเสียชีวิต การสูญเสีย และความเสียหายทางธุรกิจการค้า ในบริเวณถนนราชประสงค์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งกล่าวได้ว่า เป็นการเผาบ้านเผาเมือง (บันทึกประเทศไทย ปลายปี 2553, 2553 : ออนไลน์) จากเหตุการณ์ทางการเมืองที่ร้ายแรงอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แม้รัฐบาลจะพยายามใช้นโยบายปรองดองเพื่อแก้ปัญหาเพื่อคลี่คลายสถานการณ์ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ แล้วก็ตาม แต่ในปลายปี 2553 ประเทศชาติก็ต้องเผชิญกับอุทกภัยที่ทำให้เกิดความเสียหายในพื้นที่จำนวนมากเป็นวงกว้างในภูมิภาคต่าง ๆ นับได้ว่าสังคมไทยในปี 2553 มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง และประชาชนต้องเผชิญกับความทุกข์ยากเดือดร้อนเกือบตลอดทั้งปี

ในทางตรงกันข้าม ประเทศไทยกลับมีการขยายตัวเศรษฐกิจครั้งแรกของปี 2553 ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาความเติบโตทางเศรษฐกิจที่มีมูลค่าสูงกว่าเป้าหมายถึง 10.6% ต่อปี หรือมีอันดับสูงเป็นอันดับ 2 ในเอเชีย รองจากประเทศจีนและสิงคโปร์ ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจมาจากการส่งออกที่ยังขยายตัวได้ในขณะที่ค่าเงินบาทแข็งค่า ภาคบริการด้านการท่องเที่ยวสามารถฟื้นตัวได้ตามปกติ การบริโภคและการลงทุนของภาคเอกชนกลับมาขยายตัว ขณะที่การลงทุนภาครัฐยังมีออกมาอย่างต่อเนื่อง และคาดการณ์ว่าภาวะการส่งออกสินค้าไทยปี 2553 จะกลับมาขยายตัวสูงถึง 25% มีมูลค่า 1.9 แสนล้านเหรียญสหรัฐ แตกต่างจากปี 2552 ที่การส่งออกมีการขยายตัวคิดลบ 14.26% (บันทึกประเทศไทย ปลายปี 2553, 2553 : ออนไลน์)

สภาพแวดล้อมทางสังคมใน ปี 2553 ที่เกิดความผันผวนและความขัดแย้งโดยรัฐบาลพยายามแก้ปัญหาความขัดแย้งดังกล่าวมาข้างต้นนี้ อาจะบันทึกหรือสะท้อนผ่านเรื่องสั้นที่ได้คัดสรรตีพิมพ์ในนิตยสารดังกล่าวไว้ โดยเฉพาะด้านปัญหาของสังคม เนื่องจากปี 2553 นับเป็นปีแห่งความพลิกผันของเมืองไทย โดยเฉพาะช่วงต้นปี ประเทศกำลังจะปรับตัวจากความวุ่นวายทางการเมือง ที่เกิดเหตุการณ์จลาจลเมื่อสถานการณ์เริ่มคลี่คลายก็ต้องเผชิญกับปัญหาอุทกภัยน้ำท่วมใหญ่ซึ่งทำให้สภาพชีวิตของคนไทยประสบกับปัญหาความเดือดร้อนดังนั้นคนไทยจึงจะต้องแก้ไขปัญหาทั้งด้วยตนเองและจากการช่วยเหลือของรัฐบาลโดยปัญหาและวิธีแก้ปัญหาส่วนหนึ่งได้นำมาถ่ายทอดผ่านเรื่องสั้นช่อกระแศ (บันทึกประเทศไทย ปลายปี 2553. 2553 : ออนไลน์) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของสังคมกับวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้น โดยเฉพาะเรื่องของความขัดแย้งในเรื่องสั้นช่อกระแศ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในปี 2553 โดยศึกษาวิเคราะห์ความขัดแย้งในเรื่องสั้นช่อกระแศ ปี 2553 ซึ่งจะให้เห็นภาพสังคมไทยในช่วงเวลาดังกล่าวได้ชัดเจน ตามที่ผู้เขียนบันทึกและถ่ายทอดผ่านเรื่องสั้นด้วยการใช้ศิลปะการใช้ภาษาและกลวิธีการแต่งได้อย่างน่าสนใจ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นช่อกระแศปี 2553
2. เพื่อวิเคราะห์วิธีแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในเรื่องสั้นช่อกระแศปี 2553

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. ความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นช่อกระแศปี 2553 สะท้อนให้เห็นภาพสังคมไทยผ่านพฤติกรรม บทสนทนา ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร และเหตุการณ์ในเรื่อง เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ และความขัดแย้งภายในใจของตัวละคร

2. การแก้ปัญหาความขัดแย้งในเรื่องสั้นช่อกระแศปี 2553 ใช้วิธีการที่สอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง และปัญหาของสังคมไทยในช่วงเวลาดังกล่าว เช่น การใช้วาจา การยอมรับ การกระทำด้วยตัวเอง การขอความช่วยเหลือ การแสวงหาสิ่งอื่นช่วยเหลือหรือการใช้สิ่งอื่นทดแทน เป็นต้น

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดในการดำเนินการวิจัยสองด้าน คือ แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคม ทฤษฎีเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ปรากฏในวรรณกรรมและแนวคิดเกี่ยวกับการแก้ปัญหาในวรรณกรรม

1.4.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคม

วรรณกรรมย่อมสัมพันธ์กับสังคม ตรีศิลป์ บุญขจร (2547 : 5-7) กล่าวว่า วรรณกรรมเป็นกระจกเงาที่สะท้อนภาพสังคม ผู้เขียนเป็นสมาชิกคนหนึ่งที่อยู่ในสังคม ผู้เขียนย่อมนำประสบการณ์ของตนเองและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม สะท้อนผ่านตัวละครรวมทั้งเหตุการณ์ใน เนื้อเรื่อง วรรณกรรม ดังนั้นวรรณกรรมจึงเป็นงานเขียนที่เก็บรวบรวมความคิด ความเป็นอยู่ และลักษณะสภาพต่าง ๆ ของมนุษย์ที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไว้ด้วยกัน การศึกษาหรืออ่านวรรณกรรมแต่ละเรื่องจึงทำให้ผู้อ่านเห็นภาพสังคม วัฒนธรรม การเมือง และเศรษฐกิจของยุคสมัยที่ผู้เขียนมีชีวิตอยู่ วรรณกรรมจึงเป็นหนังสือที่สามารถสะท้อนสภาพสังคมได้ในแง่มุมที่น่าสนใจ

1.4.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความขัดแย้งในวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ปรากฏในวรรณกรรมเป็นกลวิธีการแต่งวรรณกรรม สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 124-126) มีแนวคิดหลัก คือ 1) ความขัดแย้งภายนอก เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครกับสิ่งแวดล้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับอำนาจเหนือธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม 2) ความขัดแย้งภายใน คือ ความขัดแย้งที่เกิดภายในจิตใจของตัวละคร เช่น ความขัดแย้งที่เกิดจากความปรารถนาในใจอันขัดแย้งกัน ซึ่งมนุษย์ต้องต่อสู้กับตนเอง และจะต้องตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.4.3 แนวคิดเกี่ยวกับการแก้ปัญหาในวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับการแก้ปัญหาในวรรณกรรม รศนา อัมชะกิจ (2537 : 12-13) กล่าวว่าเมื่อตัวละครมีอุปสรรคขัดขวางไม่สามารถไปถึงเป้าหมายหรือไม่ได้สิ่งที่ต้องการ จะทำให้ตัวละครเกิดปัญหาขึ้น และจะหาวิธีแก้ปัญหา โดยใช้ความรู้ ความชำนาญ ประสบการณ์ สามัญสำนึกและสัญชาตญาณ เป็นการปฏิบัติตามอารมณ์ที่รู้สึกในขณะนั้น มีทั้งวิธีวิทยาศาสตร์ ไซยศาสตร์ หรือแก้ปัญหาตามสาเหตุที่เกิดขึ้น อาจจะใช้ทางเลือกเท่าที่จะทำได้ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ ในทางปฏิบัติด้วย เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

วิธีการแก้ปัญหาในวรรณกรรม ตัวละครใช้วิธีแก้ปัญหาโดยการแก้ปัญหา ชูดา จิตพิทักษ์ (2525 : 6) สัญชาตญาณ การแก้ปัญหาโดยการกล่าวอ้างถึงผู้รู้ การแก้ปัญหาจากสามัญสำนึก การแก้ปัญหาจากข้อมูลทางผัสสะ การแก้ปัญหาโดยตรรกะวิธี และการแก้ปัญหาโดยวิธีวิทยาศาสตร์

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นที่ตีพิมพ์ในหนังสือช่อการะเกด ปี 2553 ฉบับที่ 51-54 จำนวน 4 ฉบับ มีเรื่องสั้นรวม 69 เรื่อง ดังต่อไปนี้
 ช่อการะเกดฉบับที่ 51 มีเรื่องสั้นจำนวน 27 เรื่อง
 ช่อการะเกดฉบับที่ 52 มีเรื่องสั้นจำนวน 14 เรื่อง
 ช่อการะเกดฉบับที่ 53 มีเรื่องสั้นจำนวน 14 เรื่อง
 ช่อการะเกดฉบับที่ 54 มีเรื่องสั้นจำนวน 14 เรื่อง
 ทั้งนี้การคัดเลือกนิยายสารช่อการะเกด ผู้วิจัยพิจารณาจากการยอมรับของวงการผู้ศึกษา วรรณกรรมเพราะเป็นหนังสือที่รวมเรื่องสั้น โดยเฉพาะ และจัดพิมพ์โดย สุชาติ สวัสดิ์ศรี ซึ่งเป็น นักเขียนและบรรณาธิการที่มีชื่อเสียง

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. เรื่องสั้น หมายถึง บันเทิงคดีร้อยแก้วรูปแบบหนึ่ง มีขนาดความยาวที่ไม่กำหนดตายตัว โดยมีเรื่องราวสั้น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง มีโครงเรื่องเดี่ยว ความคิดสำคัญเพียงความคิด เดี่ยว เพื่อให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจผู้อ่าน
2. เรื่องสั้นช่อการะเกด หมายถึง เรื่องสั้นที่รวมพิมพ์เป็นเล่มในนิยายสารช่อการะเกด เป็นเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นใหม่ โดยนักเขียนรุ่นเก่าและนักเขียนรุ่นใหม่ ตีพิมพ์ในปี 2553
3. ความขัดแย้ง หมายถึง การไม่ลงรอยกัน หรือการต่อสู้ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างตัวละครกับ ตัวละคร ตัวละครกับธรรมชาติ ตัวละครกับอำนาจเหนือธรรมชาติ ตัวละครกับสังคม หรือการต่อสู้ กันภายในจิตใจตัวละคร
4. การแก้ปัญหา หมายถึง การแก้ไขเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความรู้ประสบการณ์ ทั้ง วิธีวิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ หรือแก้ปัญหาตามสาเหตุที่เกิดขึ้น การแก้ไขเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็น อุปสรรคที่ทำให้มนุษย์มีข้อขัดข้องต่าง ๆ สามารถปฏิบัติงานได้ตรงตามประสงค์หรือเป้าหมาย

1.7 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องสั้น
2. คัดเลือกนิตยสารที่จัดพิมพ์เรื่องสั้นคือนิตยสารช่อการะเกด ปี 2553 จำนวน 4 ฉบับ มีเรื่องสั้นรวมจำนวน 69 เรื่อง
3. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคม
4. ศึกษาทฤษฎีและเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับลักษณะของเรื่องสั้น ความขัดแย้งและการแก้ปัญหาการขัดแย้ง เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์
5. ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นช่อการะเกดปี 2553 จำนวน 69 เรื่อง
6. วิเคราะห์วิธีการแก้ปัญหาความขัดแย้งในเรื่องสั้นช่อการะเกดปี 2553
7. นำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบลักษณะของความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นช่อการะเกดปี 2553
2. ทำให้ทราบวิธีการแก้ปัญหาในเรื่องสั้นช่อการะเกดปี 2553
3. ทำให้เห็นภาพสะท้อนและทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อสังคมไทย